CAMILLUS bode

Jaargang 57 Aflevering 1 Juni 2011

Uitgave van de Camillianen in Nederland
Roermond, Heinsbergerweg 174, 6045 CK, Tel. 0475-321985, Fax 0475-324784
Internet: www.camillianen.nl, E-mail: camnl@xs4all.nl

Geloof en cultuur sluiten op elkaar aan

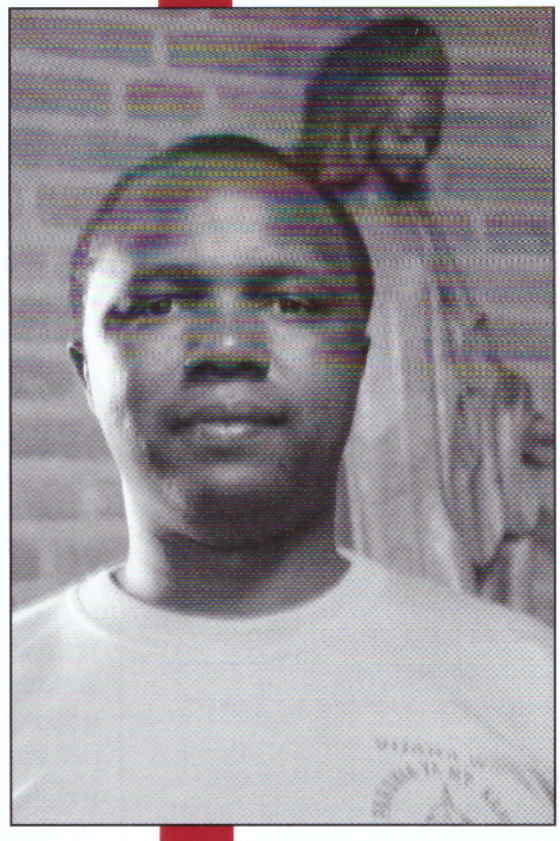

Een gesprek met de Camilliaan Festo Liheta

Festo was een paar dagen vanuit Tanzania in Nederland op bezoek. Hij is in 1974 geboren in Mahenge in het zuiden van Tanzania en sinds 2004 Camilliaan. Binnen de groep jonge Tanzaniaanse Camillianen werkt hij als econoom en verantwoordelijke voor de roepingen.

De cultuur in Tanzania is heel religieus. Vanuit de traditie zijn er heel sterke religieuze stromen, die het leven bepalen. Het gaat daarbij om 3 begrippen: verleden, heden en toekomst. Een heel belangrijke rol spelen daarbij de voorouders. Met hen ben je heel sterk verbonden; zij hebben een grote in vloed op het leven van alle dag. In het nu, het heden zijn ze belangrijk omdat mijn leven zo rijk en goed is, dat ikzelf later ook een verereenswaardig voorouder ben en gerespecteerd word. Als een kind geboren wordt, krijgt het de naam van een voorouder die sterk was en goed aangeschreven stond. Dat straalt op het kind af en het kind heeft die voorouder ook weer als voorbeeld om zijn leven gestalte te geven. Door een slecht leven wordt je toekomst afgesneden, want niemand neemt jou als voorbeeld. In het christendom in Tanzania zie je die elementen sterk terug. De transcendente Schepper God, onnoembaar en ver verheven, zegt de Tanzaniaan weinig. Jezus daarentegen is heel belangrijk, hij is een voorouder bij uitstek.

Lees verder op pagina 2.

Van de redactie

De eerste uitgave van de Camillusbode van dit jaar gaat vooral over de missie. Onze missionarissen uit Tanzania en Colombia komen aan het woord. Zo denken wij dat er weer een interessante uitgave voor u ligt.
De Camillianen wensen u een hele fijne zomertijd toe, en mocht u op reis gaan/zijn, behouden thuiskomst.

Piet Denneman O.S.Cam.

Verschijnt gratis tweemaal per jaar in een oplage van 1700 exemplaren, hoewel giften voor de missie of de onkosten welkom zijn.
Giro: 16 90 120 t.n.v. Administratie St. Camillusbode Roermond
of: 10 63 218 t.n.v. Missiecentrale Camillianen Roermond
ISSN nr. 0008-221

Iemand die weet hoe het zit met het leven. Ook heiligen zoals Maria zijn heel belangrijk, zij geven hun namen en zijn speciaal verbonden met hun naamgenoten.

In de Tanzaniaanse cultuur is de zorg voor de zieken een familieaangelegenheid, maar dan wel van de grote familie. Niemand kan zonder familie leven. Huurders van een zelfde huis worden als het ware ook een grote familie en zorgen voor hun alleenstaande huisgenoten. Zij spreken af wie bij toerbeurt de zorg heeft voor de ouderen en zieken. De kleine christelijke gemeenschappen zijn als het ware ook van die families en bestaan meestal uit 15 tot 20 gezinnen. Ook zij vangen de zieken en ouden op en zorgen voor hen, ook als ze geen bijdrage meer kunnen leveren aan het "familiegebeuren". Als Camillianen willen we erg inspelen op de Afrikaanse tradities met betrekking tot de zorg voor ouderen en zieken.

Het bijbelverhaal, dat Festo het meeste aanspreekt, is het relaas van de bruiloft van Kana. Ze hebben geen wijn meer en Maria heeft dat in de gaten. Zij voelt zich verantwoordelijk voor de gemeenschap. Tegelijkertijd heeft zij invloed op Jezus. Hij wil eerst niet, maar uiteindelijk geeft hij toe en zorgt voor de wijn. Net als Maria moeten we opmerkzaam zijn voor de noden om ons heen, er zelf iets aan doen en ook aan Jezus voorleggen. "Ik heb een grote voorliefde en devotie voor Maria", zegt Festo tot besluit van zijn verhaal.

Paul Schreur

Inspiratie

Wat inspireert me? Mijn verhouding met God is een driehoeksverhouding. God heeft de mens geschapen naar zijn evenbeeld en ik zie God alleen door en in andere mensen. Ik denk dat ik niet in God de vader had kunnen geloven als ik niet zo´n goeie, zorgzame vader had gehad, die weliswaar hoge eisen aan zijn kinderen stelde en altijd veel kritiek had, maar die ook heel duidelijk liet merken, dat hij van ons hield.

En ik zou ook niet in God kunnen geloven als Jezus geen mens was geweest, die bereid was tot het uiterste einde te gaan voor zijn geloof in de mens en in de God van leven. Vraag me niet of ik geloof dat Jezus God is. Daar weet ik geen antwoord op: "si como no" zoals ze hier zeggen. Als hij God was en is, was het niet zo moeilijk voor hem geweest in de Hof van Olijven en zou hij "vals" gespeeld hebben. Want dan wist hij al, dat hij na zijn lijden zou verrijzen. Dat is roulette spelen terwijl je al weet welk nummer gaat winnen. Maar als mens is hij beeld van God bij uitstek en in die zin een waar voorbeeld. Solidair met iedereen die het slecht gaat, betrokken bij de twijfelaars, die hij wel goeie raad geeft of raadsels opgeeft om ze aan het denken te zetten, maar die hij nooit de grond inboort. Dat doet hij alleen met opscheppers en huichelaars. Dan is hij zeker niet zoetsappig en toont hij zich een mens van vlees en bloed, die flink kwaad kan worden.
Ik wil graag geloven in de verrijzenis, maar die is natuurlijk niet te bewijzen, of beter gezegd die is wel natuurlijk, maar ik kan er met mijn verstand niet bij. De natuur toont ons voortdurend een kringloop van dood en verrijzenis. Ik denk dat we daarom ook zo vaak heel intens geraakt worden door de natuur: er worden niet voor niets zoveel kalenders gemaakt van mooie zonsondergangen, bloemen en pasgeboren dieren. Om nog maar te zwijgen over een baby! Het schijnt dat de vertedering voor een baby in onze genen gebakken zit en een belangrijk onderdeel was van de menselijke evolutie. Dat zal best, maar het is toch een wonder dat elke baby zo uniek is?
Het contrast tussen licht en donker, water en vuur, geboorte en dood, het is het leven in al zijn facetten, en dat blijft nieuw en inspirerend.
Ja, en als ik over God de Vader en Jezus schrijf, kan ik de heilige Geest niet overslaan. Zeker niet vlak voor Pinksteren. Ik vind de beelden die voor de heilige Geest gebruikt worden, prachtig. De wind die over de wateren waait en alles aanraakt met zijn adem. Vuur dat ons verwarmt en verlicht –en ook een beetje wind nodig heeft om niet uit te doven. Het zijn heel inspirerende beelden.
Het beeld van de duif vind ik een stuk minder. Met excuses aan onze Albert, die een duivenliefhebber is, maar God voorstellen als een kakkende

vogel, dat vind ik banaal. Er zit natuurlijk wel een hele serie oeroude mythen in - de vogel die de verbinding tussen hemel en aarde legt, het mysterie van het leven, dat in de vroege mensheid werd vorm gegeven in beeldjes die zowel moeder aarde als vogel waren, en de duif die altijd haar weg terug naar huis vindt- maar het beeld van de wind is oneindig veel wijdser dan de duif die terug naar haar hok vliegt.
Ik vind het leven heel inspirerend, maar het werk vaak niet. Soms heb ik het gevoel dat het leven wegslibt tussen alle dagelijkse beslommeringen. En het werk trouwens ook! Ik ben de hele dag bezig en ´s avonds heb ik vaak het gevoel dat ik helemaal niet verder gekomen ben. Het vooruitgangssyndroom zit er bij mij stevig in gebakken. Ik wil verder komen, goeie zorg opbouwen voor de gehandicapte kinderen, zekerheid hebben dat CE CAMILO straks niet afbrokkelt, de toekomst veilig stellen. Wat dat betreft kijk ik niet goed naar de kringloop in de natuur. Ik wil het leven zien, niet de dood! Het raakt me heel erg als er een kind sterft. Dat voel ik als een tekortschieten van mezelf, wat had ik kunnen of moeten doen? Ik vind het ook moeilijk dat sommige ouders hun kind inschrijven en na een paar weken of maanden wegblijven. Natuurlijk is het niet gemakkelijk om een (zwaar) gehandicapt kind elke dag naar CE CAMILO te brengen voor therapie en onderwijs. De ouders moeten daar best veel moeite voor doen, zeker als ze verder weg wonen. Sommige kinderen zijn ook zo zwaar gehandicapt dat de resultaten voor de ouders te gering zijn. Die willen een kind dat gaat lopen of praten en dat is vaak niet mogelijk. Dus met mijn verstand kan ik die ouders best begrijpen, maar het geeft me toch een dubbel gevoel. Triest dat dit kind eigenlijk opgegeven wordt, kwaad omdat de maatschappij niet beter voor deze kinderen zorgt, maar ook gekwetste trots dat de ouders alle zorg die wij ze bieden niet meer waarderen.
Ik zie de bloem liever bloeien dan verleppen, maar ik sluit me zelf op in papierklusjes die me verleppen. Dat werk moet gedaan worden, het is hard nodig voor de organisatie, maar ik ben het evenwicht kwijt. Voor mijn gevoel begin ik er ook over te zeuren, terwijl ik er toch zelf verantwoordelijk voor ben dat ik me met al dat papierwerk opzadel. Dat is een van de redenen waarom ik dit jaar wat langer op vakantie wil komen. Ik wil gewoon wel eens lekker fietsen en wandelen, terug naar de natuur! En afstand nemen van de dagelijkse gang van zaken in CE CAMILO. Tenslotte hebben we nu een directeur, die moet alles dan maar regelen, ook als dat betekent dat een aantal zaken anders gaan en hij de lat wat lager legt. Daarmee wil ik niet zeggen dat onze directeur niet bekwaam is, het is een aardige deskundige revalidatie arts, met veel hart voor de kinderen. Hij is een stuk rustiger dan ik, waardoor ik steeds iets harder loop, dus het is goed als ik een paar maanden weg ben. Dan moet hij de kar alleen trekken en ik heb er best vertrouwen op dat dat goed gaat.
Ik wil natuurlijk wel terug naar Barranquilla. Ik heb veel zin in vacantie en wil heel graag mijn familie en vrienden terugzien, maar ik weet zeker dat ik na een paar weken de kriebel krijg naar Barranquilla. Maar 3 maanden is een mooie tijd om een omslag te maken. Zodat ik straks een beter evenwicht heb in het werk, maar ook tussen werken en leven en de inspiratie blijft borrelen.

Maria Poulisse

Als Camilliaan werken in Tanzania

Een algemene wens van alle mensen in deze wereld, ondanks alle verschillen, is dat ieder een goede gezondheid geniet en dat geen misfortuin de normale gang van zaken komt verstoren.

Maar zoals iedereen uit eigen persoonlijke ervaring weet, is dat niet altijd het geval. Vroeger of later kloppen ziekte en ongemak aan de deur, en of we willen of niet, we moeten dat toelaten met als gevolg een dramatische en onafwendbare verandering in ons leven.

In Tanzania is het niet anders. Na meer dan veertig jaar werkzaam te zijn in Tanzania, zie ik twee verschillende reacties op het omgaan met ziektes.

Van de ene kant kennen we hier in Tanzania de uitgebreide familie (extended family). Als er iemand ziek wordt dan is de hele familie verantwoordelijk. Zo wordt de zorg voor de zieke niet alleen gedragen door het directe gezin. Iedereen die zich familie weet is verantwoordelijk. Gedeelde smart is halve smart.

Van de andere kant verbaast het me steeds weer dat wanneer iemand ziek wordt in de familie er vaak geen geld is om de zieke te helpen, bv. voor het kopen van medicijnen of een ziekenhuisopname. Gaat de zieke dood, dan is er ineens heel veel geld beschikbaar om het lichaam naar de ander kant van Tanzania te brengen voor

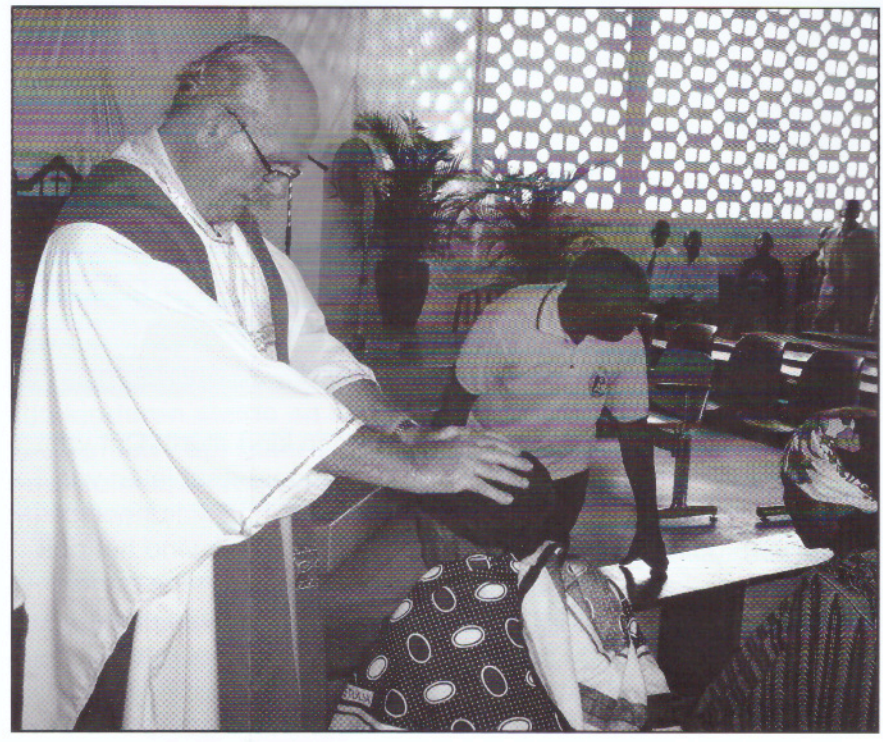

de begrafenis. De dood spreekt kennelijk meer aan dan de zieke mens.

Wij als Camilianen willen het charisma en de spiritualiteit van St. Camillus uitdragen. In het eerste geval is dat niet zo moeilijk, want er is in de cultuur al een basis voor de zorg aan de zieken. In het tweede geval is er veel werk aan de winkel om de mentaliteit tegenover zieken te veranderen.

Via de kleine christelijke basisgemeenschappen en de Camilliaanse Familie proberen we de geest van St. Camillus onder de aandacht te brengen. Elke kleine basisgemeenschap heeft een of twee leden die verantwoordelijk zijn voor de zieken in hun eigen gemeenschap. Zij bezoeken de zieken en regelen dat de gemeenschap hen met raad en daad ter zijde staat en dat ze ook goede medische verzorging krijgen. Zij zijn eveneens de verbindingsmensen met de parochie, wanneer de zieken pastorale zorg nodig hebben. De verantwoordelijken voor de zieken komen geregeld bij elkaar en krijgen cursussen hoe de zieken bij te staan. Als insteek wordt dan St. Camillus als voorbeeld naar voren gebracht en zijn zorg voor de zieken overgebracht. Geïnspireerd door het charisma van Camillus gaan de mensen dan aan het werk.

Ziekte en dood zijn in Tanzania een normaal onderdeel van het leven. De mensen accepteren ziekte en dood veel vanzelfsprekender dan in Europa. Rouwverwerking is hier nog nauwelijks nodig. Morgen gaat het leven toch weer

gewoon verder.
We blijven het als onze taak zien om de mensen te leren verantwoordelijk te zijn voor de zieken in hun omgeving. of zoals Paulus aan de Galaten schrijft : "Draag de lasten van elkaar om zo de wet van Christus te vervullen" (Gal. 6.2).

Eigenlijk past het charisma van Camillus perfect in de cultuur van Tanzania. De voormalige oud-president van Tanzania Julius Kambarare Nyerere heeft dat met zijn 'ujamaa'-politiek ook willen duidelijk maken met de stelling: Samen wonen, samen werken, samen delen, samen zorgen.

Helaas is nog niet iedereen ervan doordrongen om elkaar te steunen en te helpen tijdens ziektes. Als Camillianen hebben we een belangrijke taak om de mensen bewust te maken dat we een verantwoordelijkheid hebben ten opzichte van onze zieke medemens en klaar te staan hen te helpen in navolging van St. Camillus. De mensen te doordringen de zieken te dienen met vreugde en enthousiasme. De mens naast ons menselijke warmte te schenken en Gods liefde onder de mensen zichtbaar te maken.

Camille Neuray

Nieuws van de Nederlandse Camillianen

Een nieuwe Camilliaan

Op 2 februari legde Vincent Sterring zijn eerste professie af als Camilliaan. Het was een geweldige dag met veel gasten. Naast zijn familie en vrienden waren er ook verschillende medebroeders uit Duitsland aanwezig. Hoogtepunt was uiteraard het afleggen van zijn geloften van zorg voor de zieken, armoede, kuisheid en gehoorzaamheid. Namens de orde nam provinciaal pater Siegmund Malinowski de geloften van Vincent aan. De uit Tilburg afkomstige Vincent legt zich de komende tijd vooral toe op de praktische zorg aan verslaafde mensen.

Camillusbeeld

In het park van het klooster in Roermond staat Camillus weer fris te prijken. Het Camillusbeeld in het park, dat lang geleden gemaakt is door patiënten van de toenmalige kliniek voor alcoholisten, is gerestaureerd en van een nieuwe laag verf voorzien.

Theo van Schayk terug in Nederland

In de maand november keerde Theo van Schayk naar Nederland terug. Na 47 tropenjaren in Tanzania verhuisde hij naar de communiteit in Roermond. Toch blijft hij nog voor zijn vrienden in Tanzania werken door het samenstellen van een boekje met dagelijkse meditaties over het evangelie van de dag. Via internet kan hij de tekst opsturen die dan daar ter plaatse gedrukt wordt.

Paviljoen vernieuwd

In juli wordt een begin gemaakt met het verbouwen van het zogenaamde paviljoen in een complex met 18 aanleunwoningen. Het paviljoen werd in het begin van de zestiger jaren gebouwd als eerste uitbreiding van het verpleegtehuis St. Camillus. De laatste jaren was het verhuurd als kantoorgebouw voor verschillende gezondheidszorginstellingen.

In naam van Jezus, de vleesgeworden barmhartigheid van God

Sinds 1977 zijn we als Nederlandse groep Camillianen aanwezig en werkzaam in Barranquilla, Colombia. Aanwezig en werkzaam als "Dienaren van de zieken", Camillianen dus. Zo staan we hier ook officieel ingeschreven: "Comunidad Ministros de los Enfermos – Religiosos Camilos". Met de eerste naam aangevend de essentie van ons leven en werken, en met de tweede naam, de bron van onze inspiratie: de Heilige Camillus.

Alles bij elkaar misschien nogal pretentieus, gezien onze menselijke tekortkomingen en beperkingen, maar tegelijkertijd ook wel reëel, omdat we ons bewust zijn dat er van ons geen wonderen verwacht mogen worden, dat is immers het terrein van God. Wat er van ons wel verwacht mag worden, is dat we ons serieus inzetten en consequent proberen die naam, waarmee we gekend zijn en dus ons Camilliaans charisma, hier en nu op eigenwijze inhoud te geven.
Het gaat dus om de dienst aan de zieken, zoals de Heilige Camillus ons dat heeft voorgedaan: radicaal, consequent en eigenwijs.

Voor mij persoonlijk is dit de manier waarop Camillus Jezus wilde volgen: als de vleesgeworden barmhartigheid van God. Gods barmhartigheid, zoals ik die zo vaak tegenkom in het oude Testament, Gods barmhartigheid die ik constant weerspiegeld zie in de woorden en daden van Jezus. Ik begrijp eigenlijk niet goed, waarom de kerk het zo vaak over de "Almachtige God" heeft, en zo weinig over de "Barmhartige God". Ga er de officiële gebeden van de kerk maar op na: we hebben de mond vol van de almachtige God, terwijl onze handen niet weten wat te doen met de barmhartige God. Jezus het vleesgeworden woord van de almachtige God, inspireert me niet zo; wel Jezus die volgens de evangelist Markus (Mc 8, 2) "medelijden heeft met de mensen, want reeds drie dagen zijn zij bij mij, en ze hebben niets te eten."

Medelijden met de mensen vanwege hun lijden, hun verdriet, dat beweegt Jezus. Medelijden met de mensen die Jezus doet vragen: wat kunnen we met zijn allen doen: "hoeveel broden hebben we?" Medelijden met de mensen, die hem aanzet en anderen aan laat zetten tot solidariteit, en uitnodigt tot het delen van je

brood, hoe weinig het ook is.

Medelijden vanwege het leed, barmhartigheid, zo nadrukkelijk aanwezig in woord en daad van Jezus, en die ik bij Camillus steeds weer tegenkom in zijn omgang met de zieken, in het inspireren van zijn medebroeders, zijn de inspiratiebronnen in mijn leven en werken hier in Colombia. Het is mijn manier om mijn in de doop bevestigde hoedanigheid van kind van God gestalte te geven. En dat dan soms van mijn kant dat medelijden met een Vlaams "nondesjuu" gepaard gaat, heeft te maken met mijn moeite onrecht te aanvaarden.

Ik vind dat ons missionair aanwezig-zijn en bezig-zijn de volgende drie elementen moet hebben:

- We moeten profetisch zijn, hetgeen inhoudt dat we van de ene kant de blijde, verlossende, hoopgevende boodschap van Jezus verkondigen en de verwerkelijking daarvan proberen te anticiperen en van de andere kant alles aanklagen wat mensen onderdrukt en tegen de verwerkelijking van die blijde boodschap ingaat. Op zijn spaans gezegd: anunciar y denunciar: verkondigen en aanklagen.
- Kerk gebonden. We verkondigen die blijde boodschap niet uit eigen naam; we maken deel uit van de kerk van gelovigen in Jezus, en van de Orde die de barmhartigheid op zijn Camilliaans, naar het voorbeeld van de Heilige Camillus, gestalte wil geven.
- We zijn 'politiek' bezig maar wel in de originele betekenis van het woord: we bekommeren ons om de gemeenschap (de stad – polis), het welzijn van de mensen, leden van onze lokale en landelijke maatschappij, en proberen vanuit ons geloof en gelovig bezig zijn, invloed uit te oefenen vooral op het gebied van de gezondheidszorg.

Onze projecten, willen ze beschouwd blijven worden als uitdrukking van ons gelovig bezigzijn, moeten voor mij de barmhartigheid uitstralen. Onze inzet voor de zieken via ons gezondheidscentrum San Camilo, moet als "kwaliteitsstempel" de barmhartigheid hebben, evenals de zorg voor de bejaarden in ons bejaardenhuis San Camilo, de zorg voor de gehandicapten in Ce Camilo, de zorg voor de ondervoede kinderen die we een middagmaaltijd proberen te garanderen, de zorg om de vluchtelingen, de zorg om de getroffenen door overstromingen, de zorg om de armen. Al onze projecten, al ons bezigzijn, moet gekenmerkt worden door de barmhartigheid: dat is ons christelijk en Camilliaans kwaliteitsstempel.
Vanuit die inspiratiebron, Jezus de vleesgeworden barmhartigheid van God, zijn we hier in Barranquilla, Colombia, al jaren lang onderweg, samen met de mensen, op zoek, werkend aan en vechtend voor een gezondere, menselijkere maatschappij.

Je kunt ons bezigzijn zo samenvatten:
Vanuit de barmhartigheid, geïnspireerd door Jezus, en zeer concreet gemaakt door Camillus in de dienst aan de zieken, proberen we samen met de mensen hun recht op een meer menselijk bestaan concreet inhoud te geven en zo te bouwen aan een gezondere maatschappij in alle opzichten. Dat daarbij van ons geen wonderen verwacht mogen worden vat ik samen in één van mijn weinige, maar wel persoonlijke gebeden: "God, hij die wonderen kan doen, ben jij, ik niet; ik kan alleen maar werken, mijn best doen. Ik werk dus, zo goed als ik kan, doe jij dan a.u.b. je wonderen……."

En ik moet zeggen dat die wonderen gebeuren: ondanks de zovele moeilijkheden, gebrek aan financiële middelen, gebrek aan personeel, zijn al onze projecten blijven functioneren: blijven ze hun dienst verlenen.

Aan God ligt het dus niet, aan ons ook niet.

Cyriel Swinne
Barranquilla – Colombia

SPAKEN IN HET WIEL:
Rolstoelen voor de kinderen van CE CAMILO

Dinsdag 17 mei is er een container met meer dan 100 rolstoelen uit Nederland gearriveerd in CE CAMILO. Het zijn schitterende rolstoelen in hele goede staat, de helft van de stoelen is nieuw en de andere helft is in Nederland gebruikt en gaat bij ons een tweede –hopelijk- lang leven leiden.

De klusjesman van CE CAMILO is de stoelen nu in elkaar aan het zetten. De ergotherapeut bekijkt welke model het meest geschikt is voor elk kind en vervolgens wordt de stoel op maat ingesteld voor het kind. Zaterdag 29 mei vieren we het feest van de familie en dan willen we de eerste rolstoelen overhandigen.
Eigenlijk is de invoer van die container heel symbolisch voor ons werk hier in Barranquilla. Ten eerste is het ongelooflijk hoe iets dat eigenlijk heel simpel zou moeten zijn toch zo gecompliceerd kan worden vanwege allerlei paperassen en regeltjes.
En ten tweede is het prachtig hoe de bureaucratie toch telkens weer vlot getrokken wordt door mensen die bereid zijn te helpen.
Wat is er nou eenvoudiger dan rolstoelen die in Nederland niet meer gebruikt worden maar die nog in goede staat zijn, in een container stoppen en naar Barranquilla sturen voor de kinderen van CE CAMILO, de bejaarden en gehandicapten uit de wijk? In Barranquilla krijgen mensen met een handicap geen rolstoel van de sociale dienst. De gemeente deelt af en toe een paar rolstoelen uit en mensen met geld kunnen er natuurlijk een kopen. Maar de rolstoelen die je hier koopt zijn standaard-modellen voor mensen die goed recht kunnen zitten. Voor iemand die dat niet kan wordt de rugleuning schuin gezet zodat je half komt te liggen: niet zo best voor je rug en funest voor je blikveld: het contact met je omgeving wordt beperkt tot uit je ooghoeken naar beneden kijken of naar de lucht of het dak staren.

CE CAMILO heeft in de loop der jaren een verzameling van zo´n 30 rolstoelen opgebouwd. Sommigen hebben we nieuw gekregen, andere waren eigenlijk krakkemikkig roestig, maar met pvc-buizen, hout, ijzer en schuimrubber hebben we kussens, voet-, arm- en hoofdsteunen gefabriceerd en zo hebben de meeste kinderen toch een stoel. We moeten veel banden pompen en plakken, want het klimaat hier maakt dat de banden snel leeg lopen.

Elke keer als ik in Nederland op vakantie was keek ik mijn ogen uit naar al die goed aangepaste, comfortabele rolstoelen (en rollators). Paul Schreur legde een paar jaar geleden het contact met de firma Kersten in Roermond, die onder andere de rolstoelen voor de thuiszorg onderhoudt. Zij boden aan alle rolstoelen die zij niet meer in Nederland gebruiken en die nog in goede staat zijn voor ons apart te zetten. Twee en een half jaar terug had Paul al een container vol.

In Colombia mag je niet zomaar rolstoelen invoeren. Daar heb

je een importvergunning voor nodig en allerlei documenten van het consulaat, Ministeries, Notaris en andere instanties. En het kost een schep geld want al die formulieren zijn duur en je moet ook verschillende belastingen betalen.
De burgemeester van Barranquilla was bereid de rolstoelen op naam van de gemeente in te voeren. Dat scheelde een stuk in de paperassen en de belastingen. (Evengoed zou ik dat met de vorige burgemeesters niet gedaan hebben want dan hadden we denk ik weinig rolstoelen hier in la Paz gezien).
Daarna bleek de douane een document te eisen dat het consulaat in Rotterdam moest afgeven, maar die waren het daar niet mee eens. Onze ervaring hier is dat je beter een document te veel kunt hebben dan te weinig. Dus Cyriel is tijdens zijn vakantie vorig jaar september met de Colombiaanse ambassadeur in den Haag gaan praten.
Die kent Cyriel goed, want hij is hier een paar keer op bezoek geweest toen hij nog minister van onderwijs was.
De ambassadeur was meteen bereid een fraai document met grote, rooie lakzegels op te stellen. Dus dat was weer een stap verder.
Vervolgens bleek het vriendenprijsje van het agentschap dat de invoer zou regelen 3 tot 6 duizend euro te bedragen.
Een filantroop die ons ook met voedsel helpt, blijkt ook in olie te doen en heeft veel ervaring met het invoeren. Ik ben met hem wezen praten en hij gaf de directeur van een van zijn bedrijven de opdracht het voor me te regelen. "Geef ons de documenten maar en maak je verder maar geen zorgen."
Twee weken later hadden ze alle vergunningen in Bogotá geregeld en kon de container opgestuurd worden.
De container arriveerde eind februari in de haven van Barranquilla. Paul stuurde de vrachtbrief per aangetekende post op en de Nederlandse post doet dat heel secuur tot aan de Nederlandse grens. Daarna sluiten ze hun ogen. Uiteindelijk kwam de brief wel in Barranquilla aan, maar hij deed er een maand langer over dan de container.
De vrachtbrief is het eigendomspapier van de container, dus zonder de brief konden we er niet aan. Er moest een nieuwe vrachtbrief afgegeven worden in Barranquilla, maar daar was de handtekening van de burgemeester voor nodig en aangezien het inmiddels Carnaval was, lag alles hier stil. Daarna moest er nog een ander papier en toen weer een ander en zo was het elke keer wat. De burgemeester tekent niks, als het niet door juridische zaken is nagekeken en die ambtenaren durven niets goed te keuren wat een beetje buitenissig is, als hun chef er niet is. Dus zo´n handtekening is een hele klus. Ik heb alle kennissen bij de gemeente gemaild en gebeld en dankzij hun hulp konden we elke keer weer de nodige papieren getekend krijgen. Inmiddels was er zoveel tijd verstreken dat we de container niet meer naar de vrijhandelszone konden verslepen waar het bedrijf van onze filantroop staat. Alles moest in de haven worden afgehandeld en die rekent per dag zo´n 15 euro huur.

Vervolgens bleek, dat de douane de container niet zo maar inklaarde –wat ik stiekem gehoopt had- maar de hele boel uitgepakt had en gedetailleerd aan het bekijken was. Ik kreeg een dringend telefoontje: of ik naar de haven wilde komen, want ze snapte niet hoe die rolstoelen in elkaar zaten. Ik ben met Tom en Pieter, een fysiotherapeut en orthopedisch technicus uit België, die ons hier een maand hebben geholpen, naar de haven gegaan. Daar binnen komen was ook nog een heel proces vanwege de veiligheidsvoorschriften. Met een geleende lange broek, laarzen en helmen (en een telefoontje van Hernan, een vriend van ons, naar de directeur van de haven) konden we na 2 uur naar binnen. Daar waren ze druk bezig de inhoud van de container op de stoep te zetten en iemand was alle losse onderdelen aan het fotograferen. Het was indrukwekkend om alle rolstoelen, rollators, het ziekenhuisbed hier op Barranquillese bodem te zien. Het zag er allemaal heel goed uit op een paar kleine mankementen na. Maar er zat veel meer in de container dan er op de importvergunning stond. Natuurlijk kunnen we die extra spullen prima gebruiken maar wat zou de douane zeggen? Ik was bang dat ze de hele boel in beslag gingen nemen of een boete zouden geven. Tot overmaat van ramp zag het er naar uit dat het zou gaan regenen en zo te zien hadden ze nog wel een paar dagen werk met die controle. Stel dat de hele boel nat regende!
Ik weet niet hoe ze het gedaan hebben, maar op het eind van de middag zat alles weer in de container. Het havenpersoneel is een stuk efficiënter dan ik dacht!! En een week later gaf de douane groen licht.
Hernan had ondertussen voor elkaar gekregen dat we geen huur hoefden te betalen in de haven. Dat was maar goed ook want uiteindelijk heeft de container daar bijna 3 maanden gestaan. Het laatste stukje, van de haven naar la Paz, ging ook niet gemakkelijk.
De regentijd had inmiddels ingezet en onze werkplaats ligt juist aan een stuk weg dat nog niet geplaveid is. Het was een joekel van een vrachtwagen want de container met inhoud woog zo´n 4,5 ton. De jongens van de timmerwerkplaats hebben geholpen de container meteen uit te ruimen en alles naar boven te sjouwen. Vervolgens moesten we nog 3 uur wachten voor we een vorkheffer gevonden hadden die de container van de vrachtwagen wilde tillen. Die machine moest onder politiebegeleiding van het andere eind van de stad komen en bleef bij ons op de hoek bijna in de modder steken. Ze rekenden 200.000 pesos voor de klus (ongeveer 80 euro) Daar heb ik maar niet op afgedongen. En dat is het enige dat ik tot nu toe betaald heb. Ik denk dat het onze filantroop een smak geld gekost heeft, maar hij wil me niet zeggen hoeveel. Ik ga maar niet aandringen!
En nu komt dus het eigenlijke werk: alles in elkaar zetten en zorgen dat de stoelen goed terecht komen. Het ziekenhuisbed gaan we in de fysiotherapie gebruiken, want dat kun je in hoogte verstellen en volgens Tom is dat hard nodig in een fysiotherapiezaal, zowel voor het gemak van de patiënten als voor de rug van onze therapeuten. De speciale matras gaat naar het bejaardenhuis. De helft van de rollators is daar ook al naar toe en volgende week gaan we zo´n 15 rolstoelen aanpassen voor de bejaarden. Zaterdag wordt het groot feest. Misschien komt de burgemeester ook om de eerste rolstoelen te overhandigen. Ik heb alle mensen die ons geholpen hebben uitgenodigd, maar de sterren van de dag zijn natuurlijk de kinderen. Het is geweldig, dat we ze nu een goeie stoel kunnen geven met voldoende steun die gemakkelijk te duwen is, zodat hun moeders zich geen breuk meer hoeven te sjouwen.
De kosten van het verschepen en de container zelf betalen we met de giften van de mensen uit Nederland. Dus je kunt wel zeggen dat dit een coproductie is waarbij heel veel mensen een spaak in het wiel hebben gestoken op de meest positieve manier die je je kunt bedenken. Heel veel dank.

Maria Poulisse

Waarom ben ik missionaris?

Omdat je eigenlijk niet christen kunt zijn zonder daarvan in woord en daad te getuigen. Zoals het Christendom is begonnen, nadat de Geest van Christus in de mensen kwam, zo moet het altijd verder gaan. Het is groeien of sterven. Wat het volgen van Christus jou heeft gegeven, dat wil je dat ook voor anderen, want dat is de moeite waard. Mensen laten weten, dat God dicht bij hen wil zijn. Dat is duidelijk in het leven van Jezus, het goede nieuws aan de mensen doorgeven, mensen vrij maken van vele verslavingen, van ziekten, blindheid, onderdrukking, en alles wat neerdrukt. Missionaris zijn is dat doorgeven wat wij zelf hebben aan geloof, sacramenten, middelen, die Jezus ons heeft aangereikt om hem aan mensen door te geven. Een missionaris die mij bijzonder inspireert is Pater Damiaan, die naar een melaatsenkolonie ging en er bleef om die mensen, die geen doel in hun korte leven meer hadden, te laten weten, dat ze voor hem zo waardevol zijn, dat hij bij hen bleef. Hij gaf zijn leven om hen te leren, dat een mensenleven waardevol is ook als het vernield wordt door die akelige ziekte, die je ledematen doet ontbinden al tijdens je leven. Door bij hen te leven en te werken, te bouwen: huizen, een kerk, landbouw en veeteelt te beginnen, een timmerwinkel, en zelfs een orkestje oprichten en de wonden van de melaatsen te verbinden. Alles om de melaatsen te laten weten, dat ze waardevolle mensen zijn. Geen grotere liefde heeft iemand dan zijn leven te geven voor anderen. Dat is de missie, de opdracht van een missionaris.

Die opdracht kan verschillende vormen hebben. Parochie – opleiden van vrijwilligers in de parochie – en de zorg voor zieken, zijn de vormen die ik als missionaris heb gedaan. Dat heb ik ook als Camilliaan en missionaris in Tanzania als zinvol ervaren. Want er bestaan ook verschillende vormen van ziek zijn. Lichamelijk en geestelijk ziek zijn is bijna altijd met elkaar verbonden. Als je mensen kunt begeleiden in een geestelijk gezond leven, dan zijn ze heel vaak ook lichamelijk gezond.

Zestien jaar mocht ik in verschillende parochies werken, waarvan tien jaar ook als neventaak opleiding van catechisten in korte cursussen, die al de pastorale taken konden gaan verrichten in buitenstaties.

Toen ben ik 30 jaar ziekenhuis pastor geweest. Maar tegelijkertijd kon ik in de parochies van Dar es Salaam op Zondagen helpen, voordat ik een kapel in het ziekenhuis had, en heb zo de charismatische vernieuwing leren kennen, waar ik 25 jaar wat actief ben geweest.

Nu ben ik als missionaris teruggekeerd naar mijn oorsprong. Door de techniek van tegenwoordig kan ik mijn taak als missionaris in Tanzania door een maandelijkse publicatie gedeeltelijk blijven doen, en ook hier in Roermond ga ik weer wat helpen in de parochies in de weekends. Daardoor zal er naderhand ook weer wat op me afkomen wat ziekenzorg betreft. Want een missionaris blijft missionaris zolang als hij christen blijft. Ik geloof dat God me nog wat wil gebruiken om zijn liefde door te geven, zolang mijn gezondheid dat toelaat.

Theo van Schaijk

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

Mocht het adres op deze Camillusbode onjuist zijn, wilt u deze dan aan ons terugsturen met het verbeterde adres. U ontvangt dan van ons een nieuw exemplaar.

Heeft u geen interesse (meer) om de Camillusbode te ontvangen, wilt u deze dan ook aan ons terugsturen met een kleine aantekening hierover. Dan verwijderen wij uw adres uit ons bestand.

Camillusbode
juni 2011

AFZENDER:
Camillianen
Heinsbergerweg 174
6045 CK Roermond
Holland